

8 Ιουλίου 2017

Λεμονιά: «Αχ τι ήταν αυτό το κακό που έπαθα... στο Ρωσικό μέσα;»

/ [Σχόλια αναγνωστών](#)

*Ευθυμογράφημα
του Γιάννη Τσίκουλα, Ομότιμου Καθηγητή Παιδιατρικής Α.Π.Θ.*

Η Λεμονιά, το κακό που έπαθε και ο τόπος που το έπαθε (μέσα ή έξω από το Ρωσικό;), είναι μια από τις έντονες αναμνήσεις της φοιτητικής μου ζωής, που με κάνει να νιώθω μεγάλη ιλαρότητα ανάμεικτη με τρυφερότητα.

Ήμουν στο πέμπτο έτος της Ιατρικής και έκανα την πρακτική μου άσκηση στο μάθημα της Μαιευτικής στην Μαιευτική Κλινική του Πανεπιστημίου, που τον καιρό εκείνο στεγαζόταν στο λεγόμενο «Ρωσικό Νοσοκομείο» στην οδό Αλεξάνδρου Παπαναστασίου, κοντά στο Ιπποκράτειο. Στο πανέμορφο αυτό κτήριο σήμερα στεγάζεται το «Ιστορικό Αρχείο Μακεδονίας».

Μια μέρα διακομίσθηκε στα εξωτερικά ιατρεία του Ρωσικού μια ετοιμόγεννη γυναίκα, που βογκούσε έντονα από τις ωδίνες του τοκετού. Η γυναίκα αυτή ήταν η Λεμονιά, η περί ης ο λόγος, εκ Βορείου Χαλκιδικής ορμώμενη. Το παραπεμπτικό του αγροτικού γιατρού, που συνόδευε τη Λεμονιά, έγραφε ότι «παραπέμπεται στο Ρωσικό νοσοκομείο λόγω ιδιαίτερα εργώδους (δύσκολου) τοκετού», ο οποίος δεν ήταν δυνατόν να διεκπεραιωθεί από τον ίδιο και την αγροτική μαία.

Για να επιβεβαιωθεί το αληθές του (γραπτού) λόγου του αγροτικού γιατρού, ότι ο τοκετός ήταν εργώδης, μια στεντόρεια φωνή αντήχησε στα εξωτερικά ιατρεία από μια ηλικιωμένη γυναίκα που συνόδευε τη Λεμονιά: «Δε μας έφταναν ούλα τ' άλλα, δε μας έφτανι του ριζίλ'(ι) που μας έκαμι η προυκουμέν'(ι), τώρα έχουμε κι του μπαστάρκου τ'ς που δε λέει να βγει απ' ντκοιλιά τ'ς. Ανάθιμα κι αυτήν(ι), ανάθιμα κι του μπαστάρκου τ'ς»!

Πάγωσαν όλοι. Η συνοδός γυναίκα της Λεμονιάς, που στόλιζε την ίδια και το παιδί της με τα ακατανόμαστα αυτά κοσμητικά ήταν η μάνα της, που ήταν διπλά αγανακτισμένη από το ρεζίλι της Λεμονιάς και από την επιμονή του «μπαστάρκου» να μη θέλει να βγει από την κοιλιά της. Δεν χρειαζόταν πολλές περαιτέρω διασαφήσεις για να καταλάβει κανείς ότι το παιδί που θα έφερνε οσονούπω στον κόσμο η Λεμονιά ήταν εξώγαμο. Έγκλημα για την εποχή εκείνη!

Ούρλιαζε η δύστυχη η Λεμονιά από τους πόνους του εργώδους τοκετού, ούρλιαζε και η μάνα της για το ρεζίλι της Λεμονιάς και την άρνηση του μπαστάρκου να γεννηθεί. Για ένα διάστημα επικράτησε πανδαιμόνιο στα Εξωτερικά ιατρεία. Τέλος οδήγησαν τη μάνα της Λεμονιάς στην αίθουσα αναμονής και τη Λεμονιά στο θάλαμο των επιτόκων.

Οι πόνοι της Λεμονιάς δυνάμωναν, αλλά ο τοκετός δε προχωρούσε. Ενώ λοιπόν από την αίθουσα αναμονής έφθαναν μέχρι το θάλαμο των επιτόκων οι αναθεματισμοί της μάνας της Λεμονιάς, μέσα στο θάλαμο κυριαρχούσαν τα ουρλιαχτά της Λεμονιάς, η οποία σε κάθε πόνο που της ερχόταν ξεφώνιζε «Αχ τι ήταν αυτό το κακό, τι ήταν αυτό το κακό που έπαθα στο Ρωσικό μέσα». Ηρεμούσε για λίγο και όταν ερχόταν νέος πόνος ξανά το ξεφωνητό, ξανά η επωδός «Αχ τι ήταν αυτό το κακό, αχ τι ήταν αυτό το κακό που έπαθα στο Ρωσικό μέσα». Σε λίγο όλο το Ρωσικό είχε ξεσηκωθεί από τις αγωνιώδεις έως υστερικές κραυγές της Λεμονιάς, που ούρλιαζε η δύστυχη κυριολεκτικά και επαναλάμβανε με την έλευση κάθε νέου πόνου όλο και δυνατώτερα το ίδιο «Αχ τι ήταν αυτό το κακό, αχ τι ήταν αυτό το κακό που έπαθα στο Ρωσικό μέσα»,

ενώ από την αίθουσα αναμονής εξακολουθούσαν να αντηχούν τα ανάθεμα της

μάνας της για την ίδια και το μπάστάρκου της. Γινόταν χαμός. Ήταν να τις λυπάσαι και τις δυο αλλά ήταν αδύνατο να συγκρατήσεις τα γέλια σου ακούγοντάς τις. Ήταν κωμικοτραγική η κατάσταση!

Τελικά αποφασίστηκε από τους γιατρούς να σταματήσουν οι προσπάθειες να γίνει φυσιολογικός ο τοκετός και να προχωρήσουν σε καισαρική. Ένας γιατρός τότε πλησίασε την ουρλιάζουσα Λεμονιά που εξακολουθούσε να διακηρύσσει ανάμεσα στα ουρλιαχτά της ότι «έπαθε κακό στο Ρωσικό μέσα»! Της ανακοίνωσε ότι θα γινόταν σε λίγο καισαρική και θα απαλασσόταν από τους πόνους. Πριν φύγει ο γιατρός από κοντά της της χάιδεψε τρυφερά το μέτωπο και χαμογελώντας της είπε: «Πάντως Λεμονιά, αυτό που έπαθες δεν το έπαθες τώρα στο Ρωσικό μέσα, όπως λες και ξαναλές, αλλά το έπαθες πριν 9 μήνες και το έπαθες... από το Ρωσικό έξω και όχι στο Ρωσικό μέσα»! Γέλασαν όλοι. Μέχρι και στο ταλαιπωρημένο χειλάκι της Λεμονιάς χαράκτηκε μια υποψία ανθυπομειδιάματος. Συνειδητοποίησε προφανώς και η ίδια ότι το κακό το έπαθε όταν πριν 9 μήνες δεν έβαζε φρένο για να μη το πάθει. Και ότι όντως το είχε πάθει από το Ρωσικό έξω (μόνο αυτή ήξερε που!) και ότι στο Ρωσικό μέσα υφίστατο τώρα τις συνέπειες.

Τελικά το μπάστάρκου, όπως το αποκαλούσε η μάνα της Λεμονιάς, θέλοντας και μη, ήρθε στον κόσμο με την καισαρική. Ήταν ένα υγιέστατο και πανέμορφο κοριτσάκι, που ξεσήκωσε κι αυτό με τις φωνούλες του το Ρωσικό παίρνοντας τη σκυτάλη από τις φωνές της γιαγιάς του και τα ουρλιαχτά της μάνας του. Όταν το αντίκρυσαν αγκαλιάστηκαν η Λεμονιά με τη μάνα της και έκλαψαν ώρα πολλή από ευτυχία ξεχνώντας η μεν Λεμονιά τους πόνους, που υπέφερε και το κακό που έπαθε (στο Ρωσικό μέσα ή από το Ρωσικό έξω, δεν είχε πια σημασία), η δε μάνα της ξεχνώντας το ρεζίλι της προκομένης κόρης της.

Έτσι αποδείχθηκε για μια ακόμα φορά ότι η γέννηση ενός παιδιού, είτε είναι μπάστάρκου είτε όχι, είναι ένα μεγάλο θαύμα, ένα δώρο Θεού ανεκτίμητο.

Πηγή: «Παγχαλκιδικός Λόγος», Περιοδική έκδοση του Παγχαλκιδικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης «Ο Αριστοτέλης», § «Ιλάτι να γιλάσουμε», §§ «Που έπαθε το κακό η Λεμονιά (μέσα ή έξω από το Ρωσικό;)», Τεύχος 31ο, Απρίλιος-Μάιος-Ιούνιος 2017.